

ſom det mangelfulde Materiel, det ſjællandsſte Jernbanefelſkab nu har, foraarſager. Der vil ſikkert kunne være andre Veie, ad hvilke man kan komme til at underſøge Forholdene med Henſyn til Kallundborgbanen, hvis man overhovedet tror, at der er nogen Nødvendighed derfor; men at ſtandſe en nyttig Foranstaltning, fordi man ønsker en ſaadan Underſøgelse, forekommer mig ikke at være heldig. Jeg maa alſaa meget anbefale, at man ſtemmer mod det Forſlag af Flertallet, ſom findes under Nr. 6, hvorefter hele § 10 udgaar, hvilket med andre Ord vil ſige, at man i det Mindſte eet Aar endnu ſkal nøies med det utilfredsſtillende Materiel, det ſjællandsſte Jernbanefelſkab har. — Det Vædringsforſlag, ſom Flertallet ſubſidiært har ſtillet under Nr. 7, gaar ud paa at ſøje en yderligere Beſtemmelse til det af Miniſteren Foreſlaaede; men det er en Beſtemmelse, ſom ikke i mindſte Maade vedrører det, hvorom her er Tale, nemlig et forøget Driftsmateriel. Den vedrører derimod det ſjællandsſte Jernbanefelſkabs Forpligtelse til at vedligeholde Banerne, navnlig den faſte Del deraf, ſom Skinner, Sveller oſv., man ønsker her at opſtille en Regel, ſom muligviis er korrekt — jeg ſkal ikke udtale mig deraf —, men ſom dog muligviis ogſaa gaar temmelig vidt. I ethvert Tilfælde ſynes jeg, at man maa være enig om, at der, hvor der tales om Forøgelse af Materiellet, ingen Anledning er til at ſtaa en vis Maade faſt, hvorpaa Skinnerdelene og de andre faſte Dele af Banen ſkulle vedligeholdes og fornyes. — Den meget ærede Miniſter har i Landſtinget ſøiet en Beſtemmelse til ſit oprindelige Forſlag, ſom det fremkom her i Folkethinget, hvilken forekommer mig til en vis Grad at maatte bero paa en Miſforſtaeſe. Naar det nemlig ſiges i Miniſterens Forſlag, ſom det blev omdannet her ved 2den Behandling, at det ſjællandsſte Jernbanefelſkab ſtedſe ſkal være pligtig til i uformindſtet Antal at holde og af ſin aarlige Driftsindtægt at vedligeholde i forſvarlig Stand det ſaaledes anſtaffede Driftsmateriel i Forbindelse med det forinden tilſtedeværende, har Meningen med denne Beſtemmelse naturligviis ingenlunde været den, at det ſjællandsſte Jernbanefelſkab ſkulle vedblive at beholde de ſamme identiske Stykker Gods-vogne, Perſonvogne, Lokomotiver oſv., ſaa længe det overhovedet er muligt at reparere dem; men man har tænkt det Driftsmateriel, der her tilveiebringes, ſom en Helhed; man har ikke tænkt at ville hænge fig i de enkelte Dele. Man har tænkt, at det kunde hænde, at et enkelt Lokomotiv gif helt iſtykker eller blev udfliidt eller forældet i

ſin Konſtruktion, ſaaledes at det ikke med Nytte kunde bruges. Jeg tror nu dog, det er temmelig klart, at der i diſſe Ord „holde“ og „vedligeholde“ ligger, at det ſjællandsſte Jernbanefelſkab ikke i Tilfælde af, at et Lokomotiv helt gaar iſtykker, ſkal kunne ſige: Dette Lokomotiv exiſterer ikke mere; vi kunne ikke vedligeholde det; ſelvſjælgelig lade vi det udgaa, og vi have alſaa et Lokomotiv mindre. Nei, Meningen maa ſienſynlig være den, at det ſjællandsſte Jernbanefelſkab ſkal vedligeholde det ſamme Antal Lokomotiver, Perſonvogne og Gods-vogne og holde dem i fuldſtændig forſvarlig Stand. Deraf følger imidlertid, at Miniſteren, forſaavidt et Lokomotiv ſkulde viſe fig at være af ſaa forældet Konſtruktion eller ſkulde være ſaa udfliidt, at det ikke længere kan gjøre god Tjeneste og ikke længere fortjener at repareres, eller hvis der ſkulde komme et større Bræk derpaa, maa holde Selſkabet til at anſtaffe et tiidsvarende Lokomotiv iſtedetfor. Den Regel, ſom Miniſteren derimod har bragt ind i Landſtinget, gaar ud fra en ganſke anden Opfattelse, idet Miniſteren nemlig paalægger Selſkabet, at det, i det Tilfælde et Lokomotiv — for nu at blive ved Lokomotiverne — bliver udfliidt, ſkal udrangere og ſælge det iſtedetfor at underkaſte det en Reparation, ſom maatte ikke betaler fig, hvorhos der paalægges Jernbanefelſkabet den under denne Forudsætning meget naturlige Forpligtelse at henlægge den Sum, ſom maatte komme ind ved Salget af Lokomotivet, til Reſervefonden. Det vil imidlertid i de fleſte Tilfælde blive en ringe Sum, ſom ſaaledes henlægges, og den kan i ethvert Fald ikke være op imod den Forpligtelse, ſom derved ſynes at maatte komme til at paahvile Selſkabet til, naar et ældre Lokomotiv udrangeres, at anſtaffe et godt og nyt Lokomotiv iſtedetfor. Naar man vilde holde fig ſtrængt til den Tilføielse, ſom Miniſteren har gjort, kunde det nemlig hænde, at de fleſte af Selſkabets Lokomotiver efterhaanden vilde blive ujenſtdygtige paa Grund af Eld og Væde og ude af Stand til at kunne underkaſtes Reparation, og naar de da maatte ſælges, ſkulde Selſkabets Forpligtelse efter denne Lov være ſyldeſgjort derved, at det kaſtede den ganſke ubetydelige Sum ind i Reſervefonden, ſom ſaaes for diſſe Lokomotiver; men da vil det let kunne ſee, at Selſkabet vil komme til at ſtaa med et Lokomotivantal, der er ude af Stand til at betjene Driften. Da imidlertid den ærede Miniſter i Landſtinget har udtalt fig meget kort om Vædringsforſlaget, kan det bero paa en Miſforſtaeſe, hvad jeg her har anført; men jeg kan ikke ſe Andet, end at Til-